

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. M.**
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2016, č. j. KUOK 79083/2016, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 27. 4. 2016, č. j. MMPr/056411/2016/KoM. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 12. 2015, kterých se žalobce dopustil z nedbalosti porušením § 6 odst. 8 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

2. Žalobce se dopustil přestupku tím, že dne 29. 11. 2015 v 12.04 h na silnici I/47 v obci Přerově IX – Lísky na ulici U Silnice, v blízkosti „farmářské prodejny“ ve směru jízdy od obce Prosenice na obec Přerov, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Touareg, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h. Hlídka Policie České republiky byla žalobci rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 79 km/h; při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 76 km/h. Žalobce dále při řízení tohoto motorového vozidla neměl u sebe platný řidičský průkaz, neboť jeho platnost vypršela dnem 15. 6. 2015.
3. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a paušální náhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. V **žalobě** žalobce namítal, že se protiprávního jednání podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu nedopustil. Napadené rozhodnutí se zakládá na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spise. Žalobce rozhodného dne nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil, rychlost byla měřena mimo území obce. Z provedeného dokazování nelze jednoznačně určit, kde mělo být provedeno vlastní měření. Údaj „v blízkosti farmářské prodejny“ není v tomto případě způsobitelným místo skutku blíže konkretizovat. V tomto místě bylo pouze stanoviště policistů. Měřené vozidlo se však nacházelo na jiném místě. Tato skutečnost vyplynula z provedeného dokazování, jmenovitě ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Ti shodně vypověděli, že společně vykonávali hlídku v blízkosti farmářské prodejny. Měřená vozidla se pak musela nacházet na jiném místě. Samotný pojem „farmářská prodejna“ je z povahy věci neurčitý, jde o místní označení a podléhá místní znalosti. Žalobci, resp. soudu, kteří touto místní znalostí nedisponují, však nemůže být z tohoto označení jasné, kde přesně měření mělo být provedeno.
5. Tato skutečnost se pak váže k základní žalobní námitce, podle které měření bylo provedeno mimo území obce, tedy mimo účinnost dopravního značení IS12a, kdy nejvyšší dovolená rychlost překročena nebyla. Protože nelze jednoznačně identifikovat místo, kde bylo měření provedeno, nelze ani přezkoumat, zda se toto místo nacházelo v obci či nikoliv.
6. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56 a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Umístění farmářské prodejny nebylo předmětem dokazování, a proto správní orgány nemohly z citovaného údaje vycházet. Skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, tak nemá oporu ve spise a již sama tato skutečnost postačuje ke zrušení rozhodnutí.
7. Žalobce si byl vědom místa, kde rozhodného dne byl rychloměr umístěn. Po bližším ohledání místa zjistil, že se v blízkosti skutečně nachází prodejna s farmářskými produkty. Žalobce přiložil fotografii se zaznačením místa, kde byl rychloměr umístěn. Tu navrhl provést jako důkaz.

8. Další podstatnou skutečností bylo, že měření bylo prováděno ze vzdálenosti 140 m ze směru od obce Prosenice. Rozhodnou skutečností bylo umístění dopravního značení IS12a značící začátek obce a tedy místo, od kterého nejvyšší dovolená rychlost činí 50 km/h.
9. Žalobce přiložil fotografii dopravního značení označující začátek obce Přerov-Lísky v rozhodném směru. Z této fotografie vyplynulo, že se dopravní značení nachází přibližně na úrovni domu č. p. 44 v této obci. Tuto fotografii žalobce navrhl provést jako důkaz.
10. Dále žalobce přiložil mapu z místa měření se zaznačením místa umístění rychloměru a místa, kde se nachází dopravní značení IS12a, společně se zaznačenou vzdáleností mezi oběma místy. Z této mapy vyplývá, že dopravní značení začátku obce se nacházelo přibližně ve vzdálenosti 115 m od místa, kde byl rychloměr umístěn. Pokud však bylo měření prováděno ze vzdálenosti 140 m, pak se v době měření měřené vozidlo nacházelo mimo působnost dopravního značení IS12a, kdy nejvyšší dovolená rychlost činila 90 km/h a žalobce se tedy protiprávního jednání nedopustil.
11. K prokázání těchto skutečností žalobce v duchu výše citované judikatury navrhl provést rekonstrukci za účelem zjištění, zda bylo měřeno na území obce či nikoliv.
12. Přesné označení místa, ze kterého bylo měření provedeno, nebylo předmětem dokazování ve správním řízení. Údaje zanesené žalobcem do mapy jsou v souladu s tvrzením policistů a jednoznačně z nich vyplývá, že se žalobce protiprávního jednání nedopustil. Dále pak nebylo v řízení předmětem dokazování umístění dopravního značení IS12a, resp. místo, kde bylo samotné vozidlo měřeno. Dle názoru žalobce tento jasně prokázal, že byl změřen mimo území obce, kdy jím vznesená námitka vnesla do skutečností, ze kterých žalovaný vycházel, dostatečné pochybnosti vedoucí k závěru, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
13. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** konstatoval, že tvrzení, že předmětné vozidlo bylo měřeno mimo obec je zcela jasně vyvráceno fotografií na listu č. 4 spisového materiálu magistrátu, kde je mimo jiné zachyceno dopravní značení označující konec obce. Z uvedeného je zřejmé, že vozidlo bylo změřeno v obci.
14. Otázkou zůstává, proč skutečnosti namítané žalobcem v žalobě tento již neuváděl v řízení před magistrátem, příp. následně ve svém odvolání. Odvolání bylo učiněno pouze blanketně a nebylo doplněno. Pokud žalobce na svá práva rezignoval, nelze toto dávat k tíži správním orgánům.
15. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 2. 8. 2016 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
16. Soud **ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení přestupku ze dne 11. 12. 2015 podezření ze spáchání přestupků tak, jak jsou popsány v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. V oznámení je uvedeno, že při kontrole dokladů, které musí mít při řízení u sebe řidič motorového vozidla, žalobce předložil řidičský průkaz č. EA 929916, jehož platnost byla do 15. 6. 2015. Žalobce s přestupky nesouhlasil a žádal sepsání příslušných tiskopisů, do nichž se odmítl vyjádřit a podepsat je.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

17. Podle záznamu o přestupku z rychloměru byla vozidlu žalobce naměřena rychlost 79 km/h ze vzdálenosti 140 m. Jako místo měření je zde uvedeno: Lísky – U silnice – farmářská prodejna. Limit v místě byl 50 km/h. Na fotografii je čitelně zobrazeno vozidlo žalobce i s registrační značkou. V pozadí je vidět dopravní značení označující konec obce, a to v protisměru a ve vzdálenosti nevzbuzující pochybnosti o tom, že vozidlo žalobce bylo zachyceno již v obci.
18. Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 29. 11. 2015 bylo prováděno měření maximální povolené rychlosti v obci Přerov IX – Lísky, na ulici U silnice (farmářská prodejna). V daném úseku je povolená rychlost 50 km/h. Vozidla byla zastavována u pravého okraje vozovky. Vozidlu žalobce byla naměřena rychlost jízdy 79 km/h (po odečtu odchylky 76 km/h). O přestupku byla vyhotovena fotografie. Přestupek byl spolehlivě zjištěn. Záznam byl sepsán nstržm. Š..
19. Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 29. 11. 2015, sepsaného nstržm. J. B., při provádění hlídkové činnosti spojené s měřením nejvyšší dovolené rychlosti v obci Přerov-Lísky na ulici U silnice (farmářská prodejna), kde je povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, bylo zaznamenáno v předmětný čas vozidlo jedoucí rychlostí 79 km/h. Toto vozidlo policistka zastavila předepsaným způsobem u pravého okraje vozovky. Totožnost řidiče byla ověřena z předložených dokladů. Po sdělení podezření z přestupků se žalobce odmítl vyjádřit i podepsat do oznámení přestupků. Na místě byla vyhotovena fotodokumentace zastaveného vozidla. Fotografie řidiče nebyla pořízena, jelikož žalobce toto odmítl se slovy „že se na nás nebude dívat a že nejsme normální“. Přílohou úředního záznamu jsou tři fotografie vozidla žalobce, dvě provedené ze zadní strany vozidla a jedna z přední strany. V pozadí prvních dvou fotografií je budova s prodejnou, v pozadí třetí fotografie je policejní vozidlo, areál se žlutou budovou, sloupcem europalet a stromem a silnicí vedoucí ven z obce.
20. Podle výpisu z evidenční karty žalobce je aktuální stav jeho bodového hodnocení 5 bodů a má 7 záznamů o přestupcích ke dni 29. 1. 2016. K tomuto dni žalobce měl platný řidičský průkaz.
21. Příkazem ze dne 1. 2. 2016 byl žalobce uznán vinným ze shora uvedených přestupků, které byly spáchány z nedbalosti, a byla mu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč.
22. Svědkyně při ústním jednání mimo jiné vypověděla, že rychloměr byl v době měření v pořádku a nevykazoval závady. Měření probíhalo v obci Přerov-Lísky na ulici U silnice u farmářské prodejny, která je vedle pneuservisu. Byla měřena vozidla jedoucí od obce Prosenice na obec Přerov. Měření bylo prováděno na úseku s dlouhou rovnou přehlednou silnicí v zastavěné části obce. Viditelnost byla dobrá. Žalobce po oznámení přestupku okamžitě žádal o sepsání oznámení přestupku. Kolega vyfotil jeho vozidlo, a když chtěl vyfotit žalobce, ten to odmítl se slovy, že „nejsme normální.“ Přestupek byl spolehlivě zjištěn.
23. Zasahující policista jakožto svědek při ústním jednání dne 6. 4. 2016 vypověděl, že stanoviště Policie České republiky se nacházelo na ulici U silnice v blízkosti farmářské prodejny. Byla měřena vozidla jedoucí od obce Prosenice směrem na obec Přerov. V tomto úseku je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Svědek obsluhoval měřicí zařízení. Před započetím měření radar zkontroloval, radar nejevil žádné známky poškození či závad a nebylo s radarem nepovoleně manipulováno. Rychloměr je řádně zkalibrován. K obsluze rychloměru je svědek řádně proškolen a vlastní platné osvědčení. Po zjištění rychlosti jízdy Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vozidla žalobce toto okamžitě nahlásil kolegyni, která předmětné vozidlo bezpečně a předepsaným způsobem zastavila. Pak řešila s žalobcem přestupek. Klimatické a výhledové podmínky byly dobré, bylo slunečno a jde o rovný přehledný úsek. Svědek provedl fotodokumentaci vozidla. Řidič se vyfotit nechtěl s tím, že „nejsou normální“ a nebude se fotit.

24. **Rozhodnutím** ze dne 27. 4. 2006 uznal magistrát žalobce vinným ze shora uvedených přestupků. Magistrát vycházel ze spisového materiálu Policie České republiky, z obsahu protokolu o ústním jednání zahrnujícím svědecké výpovědi a z údajů ve výpisu evidenční karty žalobce. Z jednotlivých důkazů vyvodil magistrát skutková zjištění a následující skutkové závěry. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem bylo prokázáno výstupem ze silničního laserového rychloměru, tedy ze speciálního technického zařízení určeného k měření rychlosti silničních vozidel. Jeho součástí je i fotografie motorového vozidla a tabulková část s naměřenou rychlostí, místem měření a dalšími údaji. Na vozidle, které bylo změřeno, nahlášeno a následně ihned zastaveno, je zcela zřetelně vidět záměrný kříž dokumentující polohu měřicího laserového paprsku. Správnost měření osvědčuje ověřovací list rychloměru, který byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti. Doba platnosti ověření byla jeden rok dle platné vyhlášky. Měření rychlosti bylo prováděno v době platnosti rychloměru, která končila dne 21. 9. 2016. Právní řád České republiky v případě přesnosti rychloměru odkazuje na mezinárodní předpisy. Rychlost udávaná rychloměrem nesmí být nikdy nižší než skutečná rychlost a je stanovena i maximální odchylka. Každý radar, který Policie České republiky k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, a jeho prováděcím vyhláškám. Radary v České republice jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěna rychlost do 100 km/h. Při posuzování předmětného přestupku žalobce možnou odchylku měřicího zařízení zohlednil správní orgán. Z podkladů rozhodnutí vyplynulo, že žalobce nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil. Pokud by ji nepřekročil, nebyl by dán důvod k takovému postupu hlídky Policie České republiky, jaký učinila. Magistrát zjistil, že svědecké výpovědi zasahujících policistů jsou shodné a ve vzájemném souladu, podloženy úředními záznamy, které byly sepsány bezprostředně po zaznamenání přestupku. Magistrát neměl důvod pochybovat o jejich pravdivosti a výpovědi vyhodnotil jako věrohodné. Po subsumpci zjištěného skutkového stavu pod shora citované právní normy dospěl magistrát k právnímu závěru, že žalobce spáchal shora citované přestupky. Magistrát dospěl k závěru o spáchání přestupků z nedbalosti, neboť úmysl nebyl z obsahu spisu shledán. K místu a době spáchání přestupku magistrát uvedl, že přestupek byl spáchán na frekventované komunikaci, v zastavěné části obce. Doba kolem poledne je doba se zvýšenou hustotou provozu na pozemních komunikacích.
25. Odvolání proti rozhodnutí magistrátu žalobce i přes výzvu nedoplnil.
26. Žalovaný v **rozhodnutí o odvolání** konstatoval, že magistrát nashromáždil dostatečné množství podkladů ke zjištění rozhodných skutečností a přesvědčivému usvědčení žalobce bez jakýchkoliv pochybností. Následné právní závěry popsané v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí jsou v souladu se zákonem a jsou uvedeny v potřebném rozsahu.
27. Žalovaný zopakoval, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo prokázáno záznamem o přestupku, přičemž vozidlo žalobce bylo bezprostředně po jeho spáchání zastaveno a blíže identifikováno. Ztotožněn jako řidič byl žalobce. Svědecky bylo prokázáno

předložení řidičského průkazu se skončenou platností, přičemž údaj o platnosti řidičského průkazu byl policejním orgánem i magistrátem ověřen v evidenci řidičů.

28. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
29. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), nedošlo, neboť přestupky byly spáchány dne 29. 11. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 4. 8. 2016.
30. Dále soud konstatuje, že skutkové podstaty obou přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
31. Jako neopodstatněnou shledal soud námitku, že se žalobce nedopustil přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními a závěry a následnými právními závěry magistrátu a žalovaného.
32. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, spáchání přestupku i k datu vydání tohoto rozsudku, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.*
33. Jednání žalobce bylo prokázáno záznamem z rychloměru a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Tyto důkazy byly v plném souladu s úředními záznamy a oznámeními přestupku, které byly při jednání dne 6. 4. 2016 provedeny jako důkazy. Obsah všech těchto důkazů je citován výše. Mezi jednotlivými důkazy nebyly žádné rozpory a každý jednotlivý důkaz byl hodnověrný a přesvědčivý, nevzbudily žádné pochybnosti.
34. Nutno dodat, že k věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70 (rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011,*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

35. Mezi účastníky řízení nebylo sporné, že jednání se dopustil žalobce a že k protiprávnímu jednání žalobce došlo při provozu na pozemních komunikacích. Sporná byla otázka, zda šlo o komunikaci v obci.
36. Místo spáchání přestupku bylo prokázáno záznamem z rychloměru a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Tyto důkazy osvědčily shodné místo jako podklady rozhodnutí – úřední záznamy Policie České republiky a oznámení přestupku. Záznam z rychloměru byl pořízen automaticky a obsahuje fotografii, na které je jasně vidět, že předmětné vozidlo se nachází při změření v obci, v dostatečné vzdálenosti od začátku obce. Na fotografii je kromě dopravní značky vidět i chodník, a to po obou stranách pozemní komunikace. Přílohou úředního záznamu nstržm. J. B. jsou pak další tři fotografie s širším záběrem, ze kterých je zjevné, zejména z okolní husté zástavby, že jde o místo v obci a její obydlené části. Policejní vozidlo je umístěno na příjezdové komunikaci vedle prodejny (s dřevěným stánkem před zděnou budovou). Oba zasahující policisté potvrdili ve svědeckých výpovědích, že šlo o přehledný, rovný a dostatečně dlouhý úsek, což se ostatně podává i ze všech čtyř přiložených fotografií. Soud proto nemá vůbec pochyb o tom, že vozidlo bylo změřeno na území obce, za dopravním značením, označujícím její začátek. Podstatné je, že šlo o zastavěnou část obce a již z toho bylo zřejmé, že jde o obec. Zdejší soud odkazuje na právní závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50, podle kterého *přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích*. Tím spíše platí argumentace obsažená v napadených správních rozhodnutích. I podle map na webových stránkách www.mapy.cz a www.google.cz lze ověřit, že zástavba v místě byla. Mimoto na uvedené internetové mapě lze podpůrně ověřit i katastr a hranice obce či části obce.
37. Pochybnosti do tohoto skutkového závěru nevnesly ani fotografie předložené žalobcem se žalobou, provedené jako důkaz při jednání soudu. Obsah těchto fotografií nemohl zvrátit svědecké výpovědi zasahujících policistů ani obsah fotografií z rychloměru a pořízených policisty při zjištění přestupku. V příloze č. 7 je zobrazena zděná budova, před kterou stojí dřevěný stánek s názvem „Farmářská prodejna“ a žalobce označil hvězdou místo před příjezdovou komunikací a dopsal označení „umístění rychloměru“. Z této fotografie je jednoznačně seznatelné, že místo změření bylo 140 m od hlídky na příjezdové komunikaci a bylo v zastavěné části obce vedle rozlehlého areálu s europaletami.
38. Fotografie označená jako příloha č. 6 zobrazuje ulici U silnice, dopravní značku označující začátek obce, umístěnou v pravé části fotografie a v levé části žalobcem označený dům č. p. 44. Za značkou je kus pole a teprve potom začíná zástavba. Podle soudu tato fotografie osvědčuje zjištěný skutkový stav, že rychlost jízdy žalobce byla změřena s určitostí v obci, ve značné vzdálenosti za dopravní značkou označující začátek obce, přičemž po levé straně byla řadová zástavba. Podle soudu žalobce měl dostatek času, aby svou rychlost 79 km/h přizpůsobil vjezdu do obce a nešlo o žádný „chyták“ nebo „past“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

39. Na fotografii označené jako příloha č. 5 žalobce zaznačil vzdálenost značky IS12a (o začátku obce) a umístění rychloměru. Avšak toto jeho zaznačení je mylné, neboť ze samotné této mapky, navíc ve spojení s fotografií v příloze č. 6, se podává, že začátek obce (označením plochy/katastru/linie hranic) je dál, než jak zaznačil žalobce. A i žalobcem označené umístění rychloměru je chybné, protože rychloměr je až za druhou (žlutou) budovou po pravé straně ve směru jízdy žalobce, jak se podává z fotografie č. 3 přiložené k úřednímu záznamu Policie České republiky a lze ověřit i na internetových mapách. Pak je mylný i výpočet žalobce, že šlo o vzdálenost pouhých 115 m. Naopak, tato vzdálenost mezi dopravním označením začátku obce po umístění rychloměru je více než dvojnásobná. Pak nemůže být nesprávný automaticky zjištěný údaj rychloměru, že vozidlo bylo změřeno ze vzdálenosti 140 m. Právě to znamená, že žalobce se jistě nacházel již v obci a nikoli mimo obec, jak tvrdí.
40. Rekonstrukci činu nepovažoval soud vzhledem k uvedenému za potřebnou, byla nadbytečná. Dokazováním provedeným ve správním řízení byl skutkový stav postaven najisto.
41. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii blíže středu snímku, a je vidět, že počasí bylo jasné a slunečné.
42. Nedůvodná je námitka, že nedostatečné je **označení místa** spáchání a změření přestupku „v Přerově IX – Lýsky, na ulici U silnice, v blízkosti farmářské prodejny“. Především soud podtrhuje, že přestupek byl zjištěn na místě, ihned po jeho spáchání a s řidičem projednáván. Žalobce tedy věděl, kde k němu došlo. Z dokazování provedeného ve správním řízení a následně soudem je dále osvědčeno, o jaké místo se jedná a není o něm pochyb, jak bylo popsáno výše. Ostatně sám žalobce doložil místo spáchání fotografií přiloženou k žalobě i s čitelným nápisem, že jde o farmářskou prodejnu.
43. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobce nenamítá, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa (stejně jako času a způsobu spáchání). Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014–39, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, *...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*
44. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014–39, uvedl, že místo spáchání přestupku lze vymezit např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním v blízkosti stojícího dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není ani neuvedení směru jízdy vozidla. Ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

místa spáchání přestupku „na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)“ s odkazem, že žalobci i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry.

45. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016–31, podle kterého je dostatečné označení přestupku ve výroku takto: „Dne 21. 11. 2014 ve 20:35 na silnici I. tř. č. 26 v obci Březí ve směru na obec Dražnov, jako řidič motorového vozidla Volvo V70, RZ X za jízdy držel v ruce hovorové zařízení.“
46. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
47. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 3. ledna 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně